

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupený opatrovnicí JUDr. Radanou Schreiberovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2010, č. j. 6 A 146/2010 – 24,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2010, č. j. 6 A 146/2010 – 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 9. 2010, č. j. 6 A 146/2010 – 24, zamítl žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o osvobození od soudních poplatků, kterou podal současně se žalobou, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Praha, ze dne 3. 6. 2010, č. j. CPPH 10850/ČJ-2010-004003. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. se jedná o návrh, který zjevně nemůže být úspěšný, protože stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky, jak vyžaduje ust. § 5 s. ř. s. Proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění lze podat odvolání a jestliže stěžovatel podává žalobu proti rozhodnutí vydanému správním orgánem I. stupně, jedná se o žalobu nepřípustnou.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a, b), d) s. ř. s., ve které namítal, že rozhodnutí městského soudu je nezákonné pro nesprávné právní posouzení z toho důvodu, že proti rozhodnutí o zajištění za účelem předání není odvolání přípustné. Dále uvedl, že podal žalobu proti rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání a v souladu s poučením, které je obsaženo v rozhodnutí o zajištění, podal žalobu podle s. ř. s. Městský soud podle

jeho názoru dospěl k nesprávnému závěru, že by žaloba nebyla úspěšná, proto je nesprávné, resp. nezákonné, i celé napadené rozhodnutí, kterým nepřiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků, neboť na tomto argumentu je rozhodnutí založeno. Stěžovatel rovněž namítal, že řízení je navíc zatíženo zásadní vadou, která vedla k nesprávnému rozhodnutí, protože městský soud rozhodoval ve vztahu k rozhodnutí o vyhoštění, zatímco stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o zajištění. Policie České republiky totiž dne 3. 6. 2010 vydala dvě rozhodnutí se stejným č. j. CPPH-10850/ČJ-2010-004003, avšak s jiným obsahem. Jedno se týkalo správního vyhoštění (proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 4. 6. 2010 odvolání, kterému bylo vyhověno a věc vrácena k dalšímu řízení), druhé se týkalo zajištění za účelem předání podle Dohody mezi Evropským Společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Proti tomuto rozhodnutí nebylo odvolání přípustné, ale podle poučení měl stěžovatel možnost napadnout je žalobou podle s. ř. s., což učinil. V žalobě je výslovně uvedeno, a vyplývá to opakovaně i z jejího textu, že ji stěžovatel podává proti rozhodnutí o zajištění. Podle stěžovatele není ani z odůvodnění napadeného usnesení zřejmé, na základě čeho městský soud dospěl k závěru, že v dané věci je přípustný opravný prostředek a z čeho dovodil, že takový opravný prostředek nebyl podán. Závěr soudu o tom, že žaloba by nebyla zjevně úspěšná, je tedy nepřezkoumatelný. Nad rámec výše uvedeného stěžovatel usuzuje, že napadené správní rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo vydáno v rozporu s ust. § 2 odst. 3 a ust. § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť řízení bylo zahájeno ve 2.45 hod. a ve 3.45 bylo vydáno rozhodnutí a předáno stěžovateli. V rozsahu jedné hodiny v noci nemůže být nikdo objektivně schopen účinně hájit svá práva a oprávněné zájmy. Vedle toho je ve výrokové části rozhodnutí nesprávně označena mezinárodní smlouva, na základě které měl být stěžovatel předán. Proto stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení městského soudu bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

S námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a s tvrzením stěžovatele, že není zřejmé, na základě čeho městský soud dospěl k závěru, že v dané věci je přípustný opravný prostředek, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V odůvodnění napadeného usnesení městský soud výslovně uvádí, že žaloba směřuje proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a také, že „(ž)alobce podává žalobu proti rozhodnutí, proti kterému je možné ve stanovené lhůtě podat odvolání, tedy řádný opravný prostředek ve správním řízení.“ Skutečnost, že městský soud neuvádí konkrétní ustanovení právního předpisu, které opravňuje stěžovatele k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, nelze považovat za důvod nepřezkoumatelnosti.

Součástí spisového materiálu jsou tři rozhodnutí Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání, ze dne 3. 6. 2010, vydaná pod totožným č. j. CPPH-10850/ČJ-2010-004003. Prvním z těchto rozhodnutí bylo stěžovateli podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Druhým rozhodnutím byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním

vyhoštění paušální částkou ve výši 1000 Kč. Třetím rozhodnutím bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským Společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Nejedná se přitom o rozhodnutí totožná či překrývající se. Každé z nich obsahově odpovídá rozdílnému předmětu řízení. Podaná žaloba směřuje „proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb.: proti rozhodnutí č. j. CPPH-10850/ČJ-2010-004003 ze dne 3. 6. 2010 vydané Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Odborem specializovaných činností, Oddělení pátrání." Součástí této žaloby doručené městskému soudu dne 29. 6. 2010, je návrh na předběžné opatření ukládající Policii České republiky „...zdržet se jakékoliv činnosti směřující k předání, vyhoštění a navrácení (refoulment) žalobce...", a to vzhledem ke skutečnosti, že „žalobci bezprostředně hrozí deportace do země původu". Nejen z obsahu návrhu na předběžné opatření, ale i žalobních námitek je možné bez pochybností určit, proti kterému rozhodnutí žaloba směřuje. Je v ní uvedeno mimo jiné, že *„Dne 3. 6. 2010 bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí o zajištění za účelem předání...Na základě uvedeného rozhodnutí o zajištění byl umístěn...Zákon o pobytu cizinců o náležitostech rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání mlčí... Žalobce připomíná, že rozhodnutím o zajištění je zbaven své osobní svobody... V rozhodnutí chybí zcela jakékoliv úvahy o tom, jak zajištění a předání žalobce (neboť na základě napadeného rozhodnutí není žalobce pouze zajištěn, ale rovněž předáván zpět na Ukrajinu, a to bez ohledu na to, zda v řízení bude, či nebude rozhodnuto o jeho správním vyhoštění) zasáhne do jeho soukromých vazeb, které v ČR má... Dále z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný nemá jasno v účelu, pro který žalobkyni zajistil. Na jednu stranu cituje – zajištění poměrně lakonicky odůvodňujíce – příslušná ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Na druhou stranu však žalovaný odůvodňuje svůj řádný procesní postup kupříkladu tím, že zahájil s žalobkyní řízení o správním vyhoštění (např. kdy byla stanovena lhůta k vycestování) a že se na území ČR zdržuje v rozporu s citovaným rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž maří jeho výkon."* Je tedy nesporné, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o svém zajištění a předání. Přílohou žaloby je opis napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních a majetkových poměrech. V opisu je sice připojeno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, součástí spisu je však i žádost městského soudu adresovaná stěžovateli ze dne 12. 7. 2010 o předložení opisu rozhodnutí o zajištění za účelem předání. Toto rozhodnutí bylo městskému soudu doručeno dne 2. 8. 2010. Součástí spisu je rovněž průvodní dopis Policie ČR ze dne 2. 9. 2010, ze kterého vyplývá, že správní spis byl doručen městskému soudu dne 6. 9. 2010. Městský soud měl tedy k dispozici napadené rozhodnutí a mohl se s ním seznámit před tím, než rozhodl o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. Námitka stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti odvolání proti napadenému správnímu rozhodnutí je proto důvodná, neboť proti rozhodnutí o zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze podat odvolání.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadené usnesení podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu